

— Καθηγητά μου, τού ελπα, δέν σάς είδα ποτέ νά ἐργάζεσθε μέ τόση ἐνεργητικότητα. Αὐτό πιά πού κάνετε σεις εἶναι πάλη κατά τοῦ θανάτου.

Ἐγέλασε πικρά καί μου ἀπήνησε :

— Ὅχι, φίλε μου, δέν ἀγωνίζομαι κατά τοῦ θανάτου. Δέν εἶναι αὐτό; ὁ ἀντίπαλός μου. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ θά τόν ἀφῆρα νά νικήσῃ. Ἢ ἀφῆρα τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ νέα ν' ἀποθάνῃ ἐν εὐρίῃ. Ἀλλὰ δέν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Δέν πρόκειται περὶ αὐτοῦ Σοῦαρθ. Δέν μά; τὴν διαμφισβητεῖ ὁ θάνατος. Ὅποιος πεθάνῃ, πηγαίνει στή γῆ καί ἡσυχάζει. Ἐνῶ ἂν ἡ μίς Λουζία πεθάνῃ, ἂν πεθάνῃ τότε, τότε.....

Δέν μου εἶπε περισσότερα. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς τῆς νέας χτυποῦσαν πικρὰ γοργά. Ἄρχισε ν' ἀναπνέῃ. Ἐπῆρχαν ἐλπίδες διασώσεως.

Τὴν μετακομίσαμε στό κρεβάτι τῆς καί τῆς ἐσταλάξαμε μερικὰ σταγόνας μπράντι στόν οὐρανίσκο τῆς. Ὁ καθηγητὴς ἔδεσε γύρω στό λαμπρὸ τῆς ἓνα μετάνιο μαντύλι. Κατόπιν ἐκάλεσε μίαν τὸν ὑπηρετητὴν καί τὴν διέταξε νά μείνῃ πλησίον τῆς κυρίας μέχρις οὗ ἐπιστρέψωμεν. Ἡ δυστυχὴς Λουζία ἔμεινε στό κρεβάτι τῆς βουβῆ καί συλλογισμένη, μέ μισανοιχτά τὰ μάτια, ἐξεντλημένη καί θλιβερά. Ὁ νεκρὸς τῆς μητέρας τῆς μετεφέρθη εἰς ἄλλο δωμάτιον.

Ὁ Βάν Ἐλισσιγ μέ παρέσυρε κατόπιν τῆς τραπέζιας, ἔκλεισε τὴν πόρτα καί μου εἶπε :

— Φίλε μου ἡ κατάστασις εἶνε κρίσιμος. Ἡ ἀτυχὴς νέα θ' ἀποθάνῃ! Δέν ἔχει καθόλου αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς. Εἰς τὰ ἀναγκασιμῶνα νά κίνομε νέα μετάνιο, ἄλλα ποιὸς θά δώσῃ αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ αἷμα του; Σαῖς εἶσθε ἐξηγητὴς ἀπὸ τὴν παλαιὰ μετάνιο καί ἐγὼ ἐπίσης. Λέγε μου, τί πρέπει νά γίνῃ;

— Πῶς; Κι ἐγώ; Ἐγὼ γιατί εἶμαι ἔδω; ἀκούσθηκε ἔξωθεν μιά φωνὴ μέσα ἀπὸ τὴν τραπέζια.

Ὁ Ἐλισσιγ κύκλιε γύρω του θυμισμένα. Τὸ ἴδιον ἔκαμα καί ἐγὼ καί ἀντίκρισα ξαπλωμένον πίσω ἀπὸ ἓνα παραβάν τὸν φίλον μου Κουίνση Μόρρις.

— Σὺ εἶδῃ Μόρρις; Τοῦ εἶπα καί τὸν συνέστηρα ἀμέσως στόν καθηγητὴ. Ἦταν στενὸς φίλος μου καί φίλος τῆς Λουζίας καί τοῦ Ἀρθούρου. Εἶχεν ἔλθῃ, ὡς γνωστόν πρὸ ἡμῶν καί τὸν ἐλημονήσαμε μέσα σὺς φασαρίας καί τίς φροντίδας μας.

— Ἦσθε μᾶς ἐξηγήσε. κατ' ἐντολήν τοῦ Ἀρθούρου. Μοῦ ἐστειλεν ἓνα τηλεγράφημα καί μέ παρακαλοῦσε νά ρθῶ νά δῶ τί γίνεται ἡ Λουζία καί νά τοῦ γράψω, γιατί ἡ κατάστασις τοῦ πατέρου του δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά ρθῇ ὁ ἴδιος.

— Φίλε μου, τού εἶπα, σέ στέλνει ὁ Θεός. Ἦλθεσ τὴν στιγμή πού ἐχρησιζομεθα ἓνα καλὸν καί γενναῖον φίλον.

— Ναί, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλισσιγ. Σὺ, στέλνει ὁ Θεός. Τὸ αἷμα ἐνός ταιού καί γενναίου ἀνδρός εἶνε χρῆσιμος σὴ; κρίσιμος περιπτώσει. Ἐμπρός λοιπὸν δέχεσθε νά μᾶς βοηθήσετε; Καί τοῦ ἐξηγήσαμε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ Μόρρις ἐδέχθη προθυμῶτα. Ἡ πρόθυμία του αὐτὴ συνεκίνησε τὸν καθηγητὴν.

— Εἶσθε γενναῖο; καί καλὸς κ. Μόρρις; Ἰ τοῦ εἶπε. Αὐτό μέ ἐνισχύει καί ἂν ὁ Διάβολος εἶνε ἐναντίον μας, ἔχω ἐλπίδας πῶς θά τὸν νικήσωμεν.

Ἐπικροῦθησε κατόπιν ἡ ἐργασία τῆς μεταγγίσεως. Γιατί νά διηγηθῶ ὅμως; ἔδω τὰς λεπτομερείας τῆς; Ἦτο τόσον θλιβερόν τὸ θέμα! Ἡ ἀτυχὴς Λουζία ἦταν χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καί πικρὸ ὄλο τὸ αἷμα πού ἐχόθη σὴ; φλέβες τῆς δέν συνήλθε καθόλου. Ὁ καθηγητὴς τῆς ἔκαμε ἕνεσι μορφίνης καί τὴν ἀφῆκε νά κοιμηθῇ. Τὸ ἴδιον συνέστησε καί στόν Μόρρις τὸν ὅποιον εἶχεν ἐξαντλήσει ἡ ἐνεργηθεῖσα μετάνιο.

Ὅταν ἐλείψαμε μόνον ὁ Βάν Ἐλισσιγ ἔβγλε ἀπὸ τὴν τόπην του μερικὰ φύλλα χαρτῶν πυρογραφημένα. Ἦσαν τὰ φύλλα τοῦ σημειώματος τῆς δυστυχοῦς Λουζίας, τὰ ὅποια εἶχε βρῆ πρὶνὸν στό κρεβάτι τῆς. Τὰ ἔπῃρα καί τὰ ἐδιάβασα. Ὁμολογῶ πῶς μ' ἔκριναν ν' ἀνατριχίσω.

— Πρὸς Θεοῦ! κ. Καθηγητὴ, τοῦ εἶπα, τί σημαῖον δίνει αὐτά; Ἡ ἡ νέα αὐτὴ εἶναι τρελλὴ καί βλέπει ὀπτασίες ἢ κἄτι τρομαρὸ συμβαίνει. Ἀλλὰ τί λέγοι; Τρελλή; Ὁ δὲ... Δέν εἶναι τοιλή. Καί πρέπει νά ὑπάρξῃ μιά ἐξηγήσις πῶς χάνεται τὸ αἷμα τῆς μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς. Ναί, ναί, καί φροντίζετε! Καί σεις, τὸ γνωρίζετε.

— Ναί, Σοῦαρθ, τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτά; τώρα. Ἀργότερα θά σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Ἐχε μόνον θίρος καί ἔλειξε στό Θεό.

— Ἔστω, εἶπε, δέν ἐπιμένω. Πρέπει ὅμως νά πιστοποιήσωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου τῆς μητέρας τῆς Λουζίας. Κατὰ τὸ σημεῖωμα αὐτὸ ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἀπέθανε ἀπὸ τοῦτον. Εἶδε φρικτὰ πράγματα. Ἄν τὰ ἀτοκλήθημεν ὀμοίως; αὐτὰ θά κινήσωμεν τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, θά γίνου ἀνακρίσεις; καί δέν πρέπει νομίζω.

— Ναί, Σοῦαρθ, δέν πρέπει. Θά κινήσωμεν τὸ σημεῖωμα καί δέν θ' ἀναμείψωμεν τὰς ἀρχὰς σὴν θλιβερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι. Θά πιστοποιήσωμεν πῶς ὁ θάνατος προήλθε φυσιολογικῶς ἀπὸ συκοπὴν τῆς καρδιάς. (Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΙΧΑΣΜΟΙ

Θυμάσαι, κάποιον δειλινὸ καθόμουνα σιμά σου, Κι ἔγερτα κ' ἐπαγοῦδισα στ' αὐτὴ σου τὸνοιά σου. Τὸνομα πού δέν ἀκούσες ποτὲ ἀπὸ ξένα χεῖλη, Τὸνομα πού σοῦ χάρισα, παρθενικὴ Ἐρωφίλη.

Μ' ἐκύτταξες κ' ἐδιάβασα σιγὰ στό μέτωπό σου Τὸ θλιβερό μου στοχασμό, σὸν κρυφτό στοχασμό σου. Τέτοιμ ζωῆ δτου ἔχου, ε γερμτὴ εἶνε μονάχι Ἀπ' τὰ πικρά μας, — ἦέλκι, κι' ἀπὸ τὰ μαύρα — νάχα

Ἀγαπητένο, ἐδίβρισα, πῶς ἤθελες νά ζοῦμε Στὰ χρόνια δτου θάρθουσε κι' ἐμεις δὲ θά τὰ δοῦμε. Ποιὸς ξέρει τί καλά κρατοῦν τὰ χρόνια δτου θάρθουσε Σαν τι ἀγαπῆ ἀστοχαστὴν, ἐκείνοιο θά χαροῦνε.

Ἄχ, Ἐρωφίλη μου, δεῖμα σὲ πλάνεσαν χαμένα Δέν εἶδες τὰ χερμάκια σου, πῶς ἦσανε δεμένα. Δέν εἶξρες πόσο κακία, πόσο ἀσπλαχν εἶν Τύχη. Πῶς εἶναι ὁ κόσμος; φυλακὴ κ' εἶνε τα χρόνια οἱ τοῖχοι.

Ἀλέγρος Πορφύρας

ΒΑΡΥΘΥΜΙΑ

Πέλαγο μαῦ ο, ὠκεανό; ὁ πένθημος; ὁ στοχασμός; Ὁ δ' ἀνοιχτὴ ἀνθισμένη, Πῶς μένει ἔτσι ἀγλήρευτο; ἀποῦ' ἓνας ἀπελιτισμός, Στὸ φῶς π' ὄλα τα δίνει! Μη' νόματ' ἄλλη; συμφορὰ; δέν καρτερῶ ἡ βαρεὶα ψυχῆ, Πού δέν τὴν γέλισε ἔνα. Πῶς' ἀπ' τὰ δίκρια περφοῦνε σὴν τὴν σιγαλινὴ βροχή, Πῶσα μῆτε φασιμένα! Ὁ δ' ἂν δὲ μποροῦσε τὸ λιμπρὸ φργγάρι τόρα πού θά βγεῖ, Νά διώξει ἀνάτρεθ ὄλιφ; Θάταν καλὸδεχτο ἀγαθὸ καί θάξίσε μέ τὴν αὐγὴ Τέτοιμ ζωὴ νά λείψαι... Μ. Μαζακάδης

ΕΛΠΙΝΗ Β' ΑΔΕΙΑ

Στὰ περιβόλια ἀπλόθηκε γαλήνιο τὸ βράδυ, οἱ ἐργάτες μέ τὰ ζῶα του, γυρῶσανε σὴν χώρα, ἀμαρτήταν νά τρίζουνε τὰ ἔστυα πηγάδια, κάθε ζωὴ ὀποκόμωσε κ' εἶνε ἡ ὄρα τῆρα πού ἀόβουσε τὸ φῶτα του, μαζουί, κάποιμ σπητάκια, πού μιά κλαυθὴ φωνοῦ πουλιῶ ἔσπῃζε τὸ σκοταδι, πού ἀνήσχυι φροῖζουσε οἱ οἱ μὲς κλειάνες; σὴς ἀφῃς τῆς; ἐσπερινη; τ' ἀγορὸ καί κρῖο γάδι. Εἶνε ἡ ὄρα ἀνάμεσα πού στ' ἀνθῖν τὰ κλεισμένα οἱ περὶ ὀδοῦς — δτου ζοῦν μέ φῶς; — θὲ νά πεθάνου, πού τὸν γαλήνιο οὐρανὸ ἄστρα λα πῆρα διαβῖνουν, καί πού ἡ ψυχὴ μου σοβερὴ στέκεται σὴν ἄκοῦθ τίς μέρες; μου σὸ πρὸ ἔλθῃδ νά πῆρουν μιά μιά ἄργα, βαρεία, — ὅς οἱ ὄρμιοι καρποὶ σὴν ἡσυχία.

Κώστας Θυράνης

ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Ἐπὶ τὸ Ἐξομολογῶν Οἴκου «ΑΓΚΥΡΑ» ἐξεδόθη κομῆν τομῆδιον διηγηματιῶν τοῦ κ. Δημ. Κολοκοροπούλου, Διευθυντοῦ τῆς «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» ἱερικοῦ ἔνα; Τρίττουνο. Νῦς Χριστοῦγεννα. Ὁ Κωδονοκροῦτις. Ὁ Μικρὸς Χριστός. Τὰ Χριστοῦγεννα τῶν Ὁμοφροῦδων. Χριστοῦγεννα στό χωριό, στό δρόμο, σὴν χιόνια, σὴν θάλασσα. Μικρονοκὸ Χριστοῦγεννα. Πολιτικὰ Χριστοῦγεννα. Τὰ Κάλαντα. Οἱ Τρεῖς Μῆγοι